

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Ἀθήναις φρ. 15. — Έν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Η ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ ΚΑΙ ΑΙΓΙΩ

γενομένη τῷ κ. ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ ΟΙΚΟΝΟΜΩ αὐθόρμητος ὑποδοχὴ τῶν Καλαβρυτινῶν ἐκλογέων, καὶ πλήθους Πατριῶν καὶ Αἰγιέων, δὲν εἶναι φαινόμενον ἔχον ἀποκλειστικὴν σημασίαν τιμῆς καὶ ἀγάπης πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς δεξιώσεως αὐτῆς. Βεβαίως ὁ κ. Οἰκονόμος ἔχει εἰς τὰ μέρη ἑκείνα φίλους, ὁπαδοὺς, συνεργάτας, ἐκτιμητάς, λάτρεις καὶ θαυμαστάς ἀκόμη τὸν ἐγνώρισαν, τὸν ἠγάπησαν, τὸν ἐξέλεξαν ἄλλοτε πρῶτον ἀντιπρόσωπόν των, τὸν παρηκολούθησαν ἐν τῇ βουλευτικῇ πολιτείᾳ του, ἐμελέτησαν τὰς ἀγορεύσεις του, τὰς λογοδοσίας του, τὰ προγράμματα του, ἐθερμάνθησαν ὑπὸ τῶν ιδεῶν του, ἐλυπήθησαν διότι ἐπρωτίμηνε κατὰ τὴν νέαν Βουλευτικὴν περίοδον ἀντὶ τῶν Καλαβρύτων τὴν Ἀττικὴν, τῷ παρεπονέθησαν, καὶ τινες ἀκόμη τὸν ἐγκατέλειψαν, ἀλλ' ἅμα κενωθείσης μιᾶς θέσεως ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῶν ἔσπευσαν νὰ τὸν ζητήσουν, νὰ τὸν προσκαλέσουν, ἐξέδωσαν εἰς σύλλογος ἐκλογικὸς πρόγραμμα ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ πρὸς ἅπαντας τοὺς Καλαβρυτινοὺς, τὸν ἠνάγκασαν νὰ κατέλθῃ κάτω καὶ τώρα τὸν περιστοιχίζουν, τὸν ὑποδέχονται, τὸν προσφωνοῦν καὶ ἀγωνίζονται νὰ τὸν ἀναδείξωσι καὶ πάλιν δι' ἰσχυρᾶς πλειοψηφίας ἀντιπρόσωπόν των, ἐναντίον τῶν ἀθεμίτων συνοικισίων τοῦ Καπὸνι (Σ. Πετιμεζᾶ) μετὰ τοῦ Α. Ζαΐμη, ἐναντίον τῶν παλαιῶν, τῶν φεουδαρχικῶν, τῶν ἀμαρτωλῶν ἐπιβόρων.

Ἀλλὰ πλὴν τῆς προσωπικῆς αὐτῆς ὀψεως τοῦ ζητήματος, ὑπάρχει καὶ ἄλλη εὐρυτέρα, ἀνωτέρα καὶ τοῦ προσώπου τοῦ Οἰκονόμου καὶ τῶν προσώπων τῶν φίλων του. Εἶναι ἡ ἐποψὶς τῆς νέας πολιτικῆς, ἥτις ἀπὸ πολλοῦ ἤρχισε νὰ ἐπωάλῃ εἰς τὰ ἑλληνικὰ πνεύματα καὶ παραδόξως πως ἤρχισε νὰ τρέφεται εἰς τὰ αὐτὰ γραφικὰ βουνα ὅπου ἐτράφη ὡς χρυσάλλις καὶ ἐξεκολάφη ὡς ψυχὴ, ἡ ὠραία, ἡ θάλλουσα, ὅχι ιδέα, ἀλλὰ πράξις τῆς μεγάλης μας ἐπαναστάσεως. Τῆς νέας πολιτικῆς ὁμολογουμένως εἰς τῶν μάλλον εὐγλώττων διερμηνέων ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἀριστείδης Οἰκονόμος, μετ' ἐπιμονῆς, ἥτις ἐκδηλοῦται πάντοτε παρὰ τοῖς ἔχουσιν ὀρισμέναις ιδέαις,

μετ' ἐπιμονῆς, ἥτις πολλάκις τὸν καθίστα ὀχληρὸν εἰς ἡμᾶς τοὺς φιλοκαίνοὺς καὶ φιλοποικίλους κατοίκους τῆς πρωτεύουσας. Ἄλλως, ἂν γνώρισμα τῆς μεγαλοφυΐας λογίζεται καὶ ἡ ὑπομονή, ἡ σκοτεινὴ αὐτὴ καὶ μὴ βάλουσα ἀναλαμπὰς ἀρετὴ, ἐπίσης κύριον γνώρισμα τῶν ἐχόντων νὰ ἀνοίξωσι δρόμον διὰ μέσου προσώπων, πραγμάτων, προλήψεων, συμφερόντων, ἔξεων καὶ παθῶν, διὰ τοὺς ἀναλαμβάνοντας νὰ ταυτίσωσι τὸν βίον των μετὰ μιᾶς κεντρικῆς ιδέας, καὶ μὲ θυσίαν ἀκόμη αὐτῶν τῶν ιδεῶν, ἐννοοῦμεν τῆς προσωρινῆς δημοτικότητος, εὐεξίας καὶ σταδιοδρομίας τῶν σηματοφόρων τῆς ιδέας αὐτῆς. Καὶ ὁ Οἰκονόμος εὗρε τὴν ιδέαν του, τὴν ἐκάρφωσεν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του, τὴν κατέστησε σχεδὸν μονομανίαν, τὴν ἀνήγαγεν εἰς ἀξίονα τοῦ πολιτικοῦ του βίου, τῆς βουλευτικῆς του δράσεως, τῆς δημοσιογραφικῆς καὶ δημοσιολογικῆς ἐνεργείας του. Ἡ ιδέα εἶναι ἡ ἐκλατύνουσα τῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς, διατετυπωμένης ἐν εὐρεὶ προγράμματι, περιέχοντι ὅλας τὰς μεταρρυθμίσεις, τὰς τε ἐγγυτέρας καὶ ἀπωτέρας, τὰς τε εὐρυτέρας καὶ στενοτέρας.

Δὲν ἐξετάζομεν ἂν ὅλαι αἱ μεταρρυθμίσεις εἶναι ἡ ὅχι ἐφαρμοστέαι, ἂν ὅλαι εἶναι μεταρρυθμίσεις πρὸς τὰ πρόσω, ἢ μεταρρυθμίσεις πρὸς τὰ ὀπίσω· οὐδὲ λαμβάνομεν ἀκόμα ὑπ' ὄψιν ἂν εἶναι ὁ Οἰκονόμος ἐκεῖνος ὅστις θέλει τὰς ἐφαρμόσει. Ζωηρὰν διατηροῦμεν εἰσέτι ἐν τῇ μνήμῃ μας τὴν πύρινον ἀγόρευσιν τοῦ διασημοτέρου ῥήτορος τοῦ αἰῶνος, τοῦ ὠραίου Ἰσπανοῦ Καστελάρ, ὅστις δικτάτωρ γενόμενος, ἐν τινι τῶν ἀγορεύσεών του ἀνέπτυξε ταύτην θεμελιώδη σκέψιν, ὅτι τὰς τολμηροτέρας μεταρρυθμίσεις τὰς συνέλθον οἱ ἄγαν φιλελεύθεροι καὶ τὰς ἐπράγματοποίησαν οἱ ἄγαν συντηρητικοί.

Δι' ἡμᾶς ἀρκεῖ ὅτι ὁ Οἰκονόμος εἶναι πολιτευτῆς μεταρρυθμιστῆς τῆς ιδιοσυγκρασίας μας εἶναι νὰ τὸν ὑποστηρίζωμεν, νὰ τὸν θέλωμεν ἐν τῇ Βουλῇ, παλαιστὴν δρῶντα, ἀναπτύσσοντα τὸ σύστημά του, ἀντικρούοντα τὸ σύστημα τῶν ἐναντίων. Ἐξηγοῦμεν λοιπὸν τὰς τιμὰς τὰς γιγνομένας τῷ Οἰκονόμῳ ἐν τε Πατρίαις καὶ Αἰγίῳ καὶ Καλαβρύτοις ὡς τιμὰς παρεχομένας εἰς ιδέας, ὧν ἐσμὲν καὶ ἡμεῖς ἀρχιθεράποντες, εἰς ιδέας αἵτινες θάτ-

τον ἢ βράδιον θὰ σχηματίσωσι τὸ φωτεινὸν στερέωμα τῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς, ἀποσπῶσαι αὐτὴν ἀπὸ τοῦ φαύλου κύκλου εἰς ὃν τὴν ἐστρωβίλισαν πολιτικοὶ διεφθαρμένοι καὶ ἐκνευρισμένοι, ὡς ὁ Κουμουνδούρος καὶ οἱ ὁπαδοὶ του.

Βλέπομεν δὲ τὸ περίεργον φαινόμενον τῆς ἐπιρροῆς ἐνὸς ἀτόμου ἐπὶ μιᾶς ἐπαρχίας. Γνωρίζομεν φυσιολογικὴν τινα θεωρίαν Γερμανοῦ συγγραφέως Κοινωνιολογίας, καθ' ὃν νευρική τις ἐκλυσις ἐξασκεῖται ἀπὸ ἰσχυρῶν χαρκατήρων ἢ πνευμάτων ἐπὶ πλῆθους ἀκροωμένου φέρ' εἰπεῖν ῥήτορα ἀκατάσχετον ἢ καὶ ἐπὶ κοινωνίας ὁλοκλήρου καὶ ἐπὶ τμήματος ἀκόμη χρονικοῦ. Καὶ παραδεχόμεθα ὅτι μετὰ τῆς ἐπαρχίας Καλαβρυτῶν καὶ τοῦ Οἰκονόμου ἀπεκατέστη πνευματικὴ τις συνάφεια καὶ ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων. Εἰς τοὺς συνεπαρχιωτὰς του ὁ κ. Οἰκονόμος κατῴρθωσε νὰ μεταδώσῃ ὅχι μόνον τὰς ἰδέας του, τὰς ὁποίας ἐνεστερνίσθησαν, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον του ἀκόμα τοῦ σκέπτεσθαι, καὶ τὸν τρόπον αὐτὸν τοῦ ἐκφράζεσθαι. Ἡ ἰδιοφυΐα τοῦ ὑποψηφίου βουλευτοῦ Καλαβρυτῶν ὑπῆρξεν ἄρκετὰ δυνατὴ, ὥστε νὰ συμπαρασύρῃ κατόπιν τῆς ὁλομέλειαν καρδιῶν καὶ πνευμάτων. Περίεργοι ἀναγινώσκομεν τὰ προγράμματα τὰ ὁποῖα συντάσσουσιν αὐτοὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Οἰκονόμου. Περίεργοι ἀκούομεν τὰς προσφωνήσεις ἀνεξαρτήτων δικηγόρων, ἐν αἷς ἐπαναλαμβάνεται ἡ φράσις καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Οἰκονόμου. Μὴ νομίσῃτε διὰ τοῦτο ὅτι οἱ Καλαβρυτινοὶ γίνονται ὄργανά του. Τοὺς ἐγνωρίσαμεν· εἶναι ἀνεξάρτητοι, ὅσον φαντάζεσθε· ὑπερήφανοι, εἰς τὸ μέγιστον σημεῖον. Πολλὰκις λαμβάνουσι τοιαύτην στάσιν, ὥστε νὰ νομίσῃ τις ὅτι αὐτοὶ καθιστῶσιν ὄργανόν των τὸν κ. Οἰκονόμον. Δὲν εὕρισκόμεν λοιπὸν ἄλλην ἐξηγήσιν ἢ ὅτι αἱ αὐταὶ ἀρχαὶ ἐπήνεγκαν συγγένειαν ἰδεῶν καὶ ἀφομοίωσιν αἰσθημάτων καὶ χαρκατήρων.

Τοῦτο παρῴζυνε τὸν παλαιὸν ἀμαρτωλὸν Σωτήρην Πετιμεζᾶν καὶ τὸν νέον ἀμαρτωλὸν Α. Ζαΐμην. Ἐπλη-

ροφορήθημεν ὅτι συνεδέθησαν ἀμφότεροι ἵνα ἐμποδίσωσι τὸ ὑπὲρ Οἰκονόμου ρεύμα. Περὶ τοῦ πρώτου δὲν ἀποροῦμεν· δὲν ἀλλάσσει δορὰν ὁ γηραιὸς λύκος· ὅταν μάλιστα τύχῃ ὑπὸ τὴν παλαιὰν αὐτὴν δορὰν νὰ κρύπτηται τόση εὐστροφία ψυχῆς, τόση εὐθυμία πνεύματος, τόση ἀπάθεια καὶ τόση ἐνέργεια, ὅση διακρίνει τὸν τόσον προῶρως μακράναντα τὴν δημοτικότητα καὶ τὸ κύρος αὐτοῦ Καλαβρυτινὸν πολιτευτὴν. Ὁ κ. Σ. Πετιμεζᾶς εἶναι ἐκ τῶν ἀγχινοустέρων στρατιωτικῶν μας καὶ τῶν ἀγχινοустέρων πολιτευτῶν μας. Σπανίως Ἕλλην στρατιωτικὸς ἐγνώρισε τόσον καλὰ τὴν τέχνην του καὶ τόσον καλὰ τὴν τέχνην τοῦ πολιτεύεσθαι. Ἄλλως τε δὲ ἐνδιαφέρεται τὴν φορὰν αὐτὴν ὡς ἀδελφὸς ἐνὸς τῶν ὑποψηφίων. Ἄλλ' ἐκπληττόμεθα περὶ τοῦ νεαροῦ Ζαΐμη, ὃν ἐτίμησε δις ἡ ἐπαρχία του ὅχι βέβαια διὰ τὴν προσωπικὴν του ἱκανότητα, διότι τοιαύτην δὲν ἔλαβε τὴν ευκαιρίαν νὰ ἐκδηλώσῃ εἰσέτι, ἀλλὰ διότι εἶναι γόνος οἰκογενείας ἣν ἐλάτρευσαν καὶ λατρεύουν τὰ Καλαβρυτὰ. Πρὸς τὸν νεαρόν αὐτὸν κύριον ἂν ὅχι πᾶσα ἡ ἐπαρχία, ἀλλὰ μέρος αὐτῆς ἐξεδήλωσε τὴν εὐχὴν τῆς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ὅπως ἀντὶ παντὸς ἄλλου καὶ αὐτὸς διὰ τῆς ἐπιρροῆς του ὑποστηρίξῃ τὸν ἐκλεκτὸν τῶν Καλαβρυτῶν. Ἡδύνατο νὰ μὴ εἰσακούσῃ τῆς εὐχῆς ταύτης· εἶχεν ὅμως δικαίωμα νὰ τὴν πολεμήσῃ; Ἐνῶ δὲ ἐπολιτεύθη ἀκόμη, ἐνῶ ἡ πατρίς, οὔτε ἡ κατὰ μέρος, οὔτε ἡ καθόλου, οὐδὲν τῷ ὀφείλει, ἔπρεπε νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν ἐκλογικὴν πολιτικὴν διὰ νὰ ἀντιστρατευθῇ τοὺς πόθους τῶν Καλαβρυτινῶν; Ἀξιοπρεπέστερον δι' αὐτὸν δὲ ἦτο νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐπαρχίαν ἐλευθέραν νὰ ἐκλέξῃ ὃν τινὰ αὐτὴ θέλει;

Πιστεύομεν ὅτι ὁ πόλεμος τῶν δύο θὰ ἐξερεθίσῃ πλείοντερον τοὺς φρόνηματίας Καλαβρυτινοὺς καὶ ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ κ. Οἰκονόμου θὰ ἐξέλθῃ μετὰ πλείοντερον τιμῶν ἐκ τῶν ἐκλογικῶν καλῶν τῇ 2 Μαΐου

Καλεδάν.

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

(Π. ἀριθ. 282).

Ὡς ἔοικεν, ὁ Πασσᾶς εἶχε πλέον σχηματίσει περὶ ἐμοῦ πεποίθησιν ὅπως ἀβλαβὴ ἤμην ὡς βλάξ, ὡς ἡλίθιος, ὡς παλαβὸς τέλος, ἐφ' ᾧ καὶ πρὸ τῆς ὀρισμένης ὥρας τῆς ἐσπερίδος, ἐνδύσας με σαλβάρια τουρκοπούλας καὶ ξουρίσας με τὰ μουστάκια, ὑπερ χριστιανικῶς ἐδέχθην, μὲ εἰσήγαγεν εἰς τὸ χαρέμι του, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὰ γυναικά του, ἅτινα ἀκούσαντα παρ' αὐτοῦ τὰς παλαβομάρας μου καὶ ἀποθαυμάσαντα τὰ βλακειὰς μου, παρακλητικῶς ἀπήτουν, νὰ μὲ ὑπάγῃ νὰ γελάσουν.

Προτοῦ εἰσαχθῶ ἐζήτησα νὰ σφίξω ἕνα διὸ τρεῖς μαστίχας, ὑπερ εὐχαρίστως μοῦ ἐπέτρεψεν ὁ Πασσᾶς, γιὰ νὰ κάμω περισσότερον κέφι.

Κατὰ τὴν ὁγδόην τῆς νυκτὸς συνοδευόμενος παρὰ τοῦ ἰδίου πασσᾶ εἰσηγόμην εἰς τὸ χαρέμι του ἐν γυναικειᾷ στολῇ.

Μετρημισμένος οὕτως εἰσήχθην ἐν τῷ χαρεμίῳ.

Τὴν διὰ τάπητος ἐπιστρωμένην αἵθουσαν ἐκόσμει χαμηλὸν μεντέρι, διῆκον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἄλλου τῆς αἰθούσης.

Ἐπ' αὐτοῦ ἐκάθητο ὁκλαδὸν τρεῖς ὀθωμανίδες μ' ἀσκεπῇ τὰ πρόσωπα.

Ἡ μία ἐξ αὐτῶν μεσήλιξ ἦτο μελαχροινὴ, μὲ μαῦρα μάτια, πλουσίαν κόμην, μὲ ὑπὲρ τὸ δέον ὀγκούμενον στῆθος.

Ἡ δευτέρα, εἰκοσαέτις ὡς ἔοικε, ἦτο καστανόχρους, μὲ μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ μμάτια, σῶμα πρὸς τὸ εὐτραφὲς κλίνον, ἀνάστημα ὑψηλὸν καὶ στῆθος μέτριον.

Ἡ τρίτη ἐκάθητο παρὰ τὴν γωνίαν, ἀμελῶς ἡμιεξοπλωμένη ἐπὶ τοῦ μεντερίου, κρεμάμενον ἔχουσα τὸν πόδα καὶ παίζουσα μετὰ τοῦ πασουμακίου τῆς, ὑπερ τῇ εἶχε ξεφύγει.

Θὰ ἦτο φαίνεται, πολὺ μικρὰ, δεκαπέντε ἕως δεκαῆξ ἐτῶν.

Λευκοτάτη, μὲ ξανθὴν κόμην λευμένην, στόμα μικρόν, γέλιη κατακόκκινα ὡς φωτιὰ, ὀδόντας μόλις διακρινόμενους, ὀφρὺς τοξοειδεῖς καὶ μαῦρας σὰν τὸ κάρβουνον, μὲ μάγουλα σὰν μῆλα, λαιμὸ ὀλοστρόγγυλον καὶ παχουλὸν, χεῖρας ζωγραφιστάς, καὶ πόδα χυτύν. Τὸ στῆθος ἐφαίνετο, ὅτι ἤθελε νὰ διαρρήξῃ τὸν λεπτὸν στηθόδεσμον καὶ νὰ πεταχθῇ ἔξω, ὡς ἡφαιστίου πεπυρακτωμένος λίθος.